

на-та му грижа бѣ да яде, да пие и да ходи. Что мыслите да станѣхъ послѣ тѣя два брата?

Симонъ (така бѣ на помладѣя имя-то) отъ день на день ставаше поумень, полюбезень и поблагополучень. Напротивъ, братъ му, Антоній, ставаше отъ день на день повече безумень, повече несносень и позлополучень. Когато излѣзехме изъ училище-то, ученолюбивый Симонъ намираше навсѣдѣ наслажденія и удовольствія; зачтото испытваше по тѣнко всякъ вещь. То разгледваше единъ цвѣтъ, едно дръво, и смышляваше, что ни бѣ казалъ учителя-тъ за природѣ-тъ, за присаждане-то и прозябеніе-то на трѣвы-тъ и дръвие-то. То гледаше на небо-то и радваше ся, че знае, что сѣ облацы-тъ и воздухъ-тъ, какъ бывать вѣтрове-тъ, роса-та, дѣждъ-тъ, и на что е полезно всяко едно отъ нихъ. То сѣдеше на сѣнкѣ подъ нѣкое дръво и прочиташе ни забавны приказки изъ книгъ-тъ, коѣшто имаше со себе си. Антоній, напротивъ, бѣше всякога недоволенъ и упорливъ; не искаше ничто да прѣгледа отъ оныя вещи, които ся намирахъ около него, зачтото нѣмаше за нихъ никакво понятіе. И понеже не бѣ возможно да сѣди всякога празденъ, той гледаше да намѣри причинѣ да ся прѣпира съ насъ; за-това найпослѣ поискахме позволеніе отъ учителя-тъ да го исключимъ совсѣмъ отъ дружество-то ни, и